



## Եղիշե Չարենց

### Վարսավիրի հմայքներ

Վարսավիրի մոտ հիմա նա լուռ նստել է Էլի.  
Դենը փայլում է հսկա արծաթափայլ հայելին:  
Դենը նստել է մի կին ու աչքերով մեռելի  
Նայում է պաղ աչքերին՝ անվերջ, Էլի ու Էլի:  
Թափել է վար, ճակատին դեղին մազերը հիմա,  
Ու ակնարկում է մթին տազնապներով ակամա:  
Այնպես օտա՛ր է, այնպես անսիրելի ու հեռու.  
Ի՞նչ են գտել նրա մեջ գուրգուրելու, սիրելու:  
Տխո՛ւր, տխո՛ւր, որպես մահ, ակնարկում է հայելին.  
Մանրվում է սակայն նա, դենքը ժպտում է Էլի:  
Ու կանգնել է իրեն մոտ մոտի՛կ, մոտի՛կ, որպես սեր  
Մի բարեկամ անձանոթ, հրաշագործ մի ընկեր:  
Դենքին տաղտուկ մի ժպիտ, ձեռքին սրվակ ու փռչի՛  
Թափում է նո՛ւրբ հմայքներ, ծախվող բույրեր ուրիշի:  
Հարագատ է այնքան այդ գրնգունը մկրատի.  
Ի՞նչ է ուզում սակայն ծեր, չար ժամացույցը պատի:  
Նա ինչո՞ւ է աղմկում, որպես տաղտուկ թշնամի  
Սուր զարկերով իր բեկուն՝ հարվածների պես գամի:  
...Մոգ-վարսավիրը սակայն թափում է նուրբ հմայքներ  
Ու էլ դենքով դյուրական՝ ահա ելնում է նա վեր:  
Ո՞ւմ ինչ, որ նա էլ հիմա ինքն իրեն չի ճանաչի  
Ու ժպիտով ակամա պիտի գերի ու խաչի:  
Ես պոետ եմ ու գիտեմ, որ աշխարհում այս նսեմ,

Ճշմարիտ է միայն այդ ամոքող սուտը լուսն:  
Սուրբ է կյանքում միայն դա՛ ամոքող փայլը ստի.  
Օ, պշրուհի՛, հավատա՛ երագներին պոետի...